

Sygn. akt VIII U 359/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Szmajduch
Protokolant:	Katarzyna Stefańczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. w Gliwicach

sprawy J. K. (K.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 3 stycznia 2013 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Mariola Szmajduch

Sygn. akt VIII U 359/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 stycznia 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227, ze zm.) odmówił J. K. ponownego ustalenia prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie przedłożył nowych dowodów w sprawie.

Odwołanie od tej decyzji złożył ubezpieczony J. K. wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do przeliczenia emerytury z zastosowaniem 24 % kwoty bazowej do części socjalnej, albowiem po otrzymaniu pobieranego świadczenia przepracował ponad 30 miesięcy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko zaznaczając równocześnie, że ubezpieczony od 1 września 2003r. jest uprawniony do emerytury górniczej. Dalej ZUS wskazał, że w dniu 18 października 2011r. ubezpieczony z uwagi na ukończenie 55 roku życia wystąpił z wnioskiem o przeliczenie emerytury od nowej kwoty bazowej po przepracowaniu 30 miesięcy, ale decyzją z 3 listopada 2011r. odmówiono mu prawa do takiego przeliczenia ,ponieważ nie udowodnił pracy górniczej w rozmiarze 25 lat.

Prawidłowość tej decyzji potwierdził Sąd Okręgowy w Gliwicach, który wyrokiem z dnia 20 grudnia 2011r. w sprawie sygn. akt VIII U 2153/11 oddalił odwołanie oraz Sąd Apelacyjny w Katowicach, który wyrokiem z dnia 25 października 2012r. w sprawie sygn. akt III AUa 339/12 oddalił apelację ubezpieczonego.

Sąd ustalił co następuje:

Ubezpieczony J. K. urodzony (...) od dnia 1 września 2003r. jest uprawniony do emerytury górniczej, przyznanej na podstawie art. 34, w zw. z art. 49 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zmianami), w związku z udowodnieniem 25 lat pracy górniczej, równorzędnej i zaliczalnej do pracy górniczej. Po przyznaniu prawa do tego świadczenia skarżący podjął w kwietniu 2008r. zatrudnienie poza górnictwem i do chwili wydania zaskarżonej decyzji przepracował ponad 30 miesięcy.

Następnie w dniu 18 października 2011r. złożył w organie rentowym, tj. Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., wniosek w sprawie rozpoznania uprawnień do emerytury górniczej i ustalenia jej wysokości z uwzględnieniem w części socjalnej świadczenia, kwoty bazowej obowiązującej w dniu zgłoszenia wniosku emerytalnego.

Rozpoznając wniosek ubezpieczonego, w oparciu o przepisy art. 50a, ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zmianami) ZUS uznał, iż udowodnił on łącznie 22 lata i 10 miesięcy okresów pracy górniczej łącznie z okresami pracy równorzędnej z pracą górniczą, przy uwzględnieniu (...) dniówek w wymiarze półtorakrotnym. Zgodnie z obowiązującymi przepisami organ rentowy nie uwzględnił do pracy górniczej okresów zaliczalnych w wymiarze 2 lata, 3 miesiące i 8 dni, które były wcześniej uwzględnione, gdy przyznano skarżącemu prawo do emerytury górniczej w roku 2003.

Decyzją z dnia 3 listopada 2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury górniczej uznając, że udokumentowany okres pracy górniczej łącznie z okresami pracy równorzędnej z pracą górniczą nie uprawnia go do otrzymania dochodzonego świadczenia w oparciu o przepisy art. 50a, ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zmianami).

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji. Odwołanie to zostało oddalone przez tutejszy Sąd wyrokiem z dnia 20 grudnia 2011r., sygn. akt VIII U 2153/11.

J. K. złożył apelację od ww. wyroku, którą Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił wyrokiem z dnia 25 października 2012r., sygn. akt III AUa 339/12.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny w Katowicach podzielił ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego w Gliwicach jak i wyciągnięte z nich wnioski potwierdzając, że skoro J. K. nie spełnia warunków do nabycia prawa do żadnej innej emerytury niż ta, do której prawo uzyskał w roku 2003, mimo przepracowania dalszych 30 miesięcy i podlegania w tym okresie ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu, nie może on skorzystać z uprawnienia do ponownego ustalenia wysokości emerytury przy zastosowaniu nowej kwoty bazowej do ustalenia części socjalnej świadczenia.

W dniu 21 listopada 2012r. J. K. ponownie złożył wniosek w sprawie rozpoznania uprawnień do emerytury górniczej i ustalenia jej wysokości z uwzględnieniem w części socjalnej świadczenia, kwoty bazowej obowiązującej w dniu zgłoszenia wniosku emerytalnego.

Zaskarżoną decyzją z dnia 3 stycznia 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227, ze zm.) odmówił J. K. ponownego ustalenia prawa do emerytury górniczej wskazując, że ubezpieczony nie przedłożył nowych dowodów w sprawie.

W związku ze złożeniem przez odwołującego w toku procesu zaświadczeń

o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z okresu po przyznaniu prawa do pierwszej emerytury górniczej, Sąd zobowiązał ZUS do symulacyjnego wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru ((...)) emerytury skarżącego, zgodnie z zasadami określonymi w art. 110 ustawy o FUS.

W piśmie procesowym z dnia 5 lipca 2013r. organ rentowy wyjaśnił, że brak podstaw do przeliczenia świadczenia w oparciu art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z FUS tj. z wykorzystaniem w części zarobków przypadających po przyznaniu prawa do tego świadczenia, bowiem nowo ustalone wskaźniki wysokości podstawy wymiaru okazały się niższe od obecnego, który wynosi 179,67 %.

Nadto w toku postępowania ubezpieczony oświadczył, że domaga się ustalenia prawa do emerytury w związku z ukończeniem 60 roku życia.

W piśmie procesowym z dnia 27 listopada 2013r. organ rentowy podał, że odwołujący na dzień zgłoszenia wniosku tj. 21 listopada 2012r. spełniał warunki stażowe oraz osiągnął wiek do przyznania emerytury w oparciu o art. 184 w związku z art. 39 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS, ale w myśl treści art. 39 ustawy ubezpieczonemu urodzonemu po 31 grudnia 1948r. – niespełniającemu warunków do uzyskania górniczej emerytury ze względu na wiek – przysługuje emerytura z obniżonego wieku, a J. K. jest uprawniony do emerytury górniczej, przyznanej decyzją z dnia 30 lipca 2003r.

Dodatkowo ZUS podniósł, że ubezpieczony nie spełnia warunków do przyznania prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), ponieważ na dzień 1 stycznia 1999r. udowodnił jedynie 12 lat, 1 miesiąc i 27 dni pracy w warunkach szczególnych, zamiast wymaganych 15 lat takiej pracy.

Nadto ustalono, że organ rentowy prawomocną decyzją z dnia 16 lipca 2012r. odmówił odwołującemu prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) w związku z tym, iż nie udowodnił on 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach przy pracach wymienionych w wykazie A.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta emerytalne odwołującego – dołączone do akt sprawy. Zgromadzony materiał dowodowy, Sąd uznał za kompletny, wiarygodny i mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego, J. K. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 50a, ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych górnicza emerytura przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) ukończył 55 lat życia;
- 2) ma okres pracy górniczej wynoszący łącznie z okresami pracy równorzędnej co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 10 lat pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1;
- 3) nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W myśl ust 2 tego przepisu wiek emerytalny wymagany od pracowników: kobiet mających co najmniej 20 lat, a mężczyzn mających co najmniej 25 lat pracy górniczej i równorzędnej, w tym co najmniej 15 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wynosi 50 lat.

Zgodnie z art. 184 cyt. ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl 184 ust 2 ustawy – w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2012r. – emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługiwała pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Z dniem 1 stycznia 2013r. treść art. 184 ust. 2 ustawy, uległa zmianie – na mocy art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2012r. poz. 637). Zgodnie z aktualnie obowiązującym art. 184 ust 2 ustawy, od 1 stycznia 2013r. rozwiązanie stosunku pracy nie jest już przesłanką konieczną do nabycia emerytury na podstawie tego przepisu.

Nadto zgodnie z art. 39 ustawy ubezpieczonemu, urodzonemu przed dniem 1 stycznia 1949 r., spełniającemu warunek określony w art. 27 pkt 2 i niespełniającemu warunków wymaganych do uzyskania górniczej emerytury na podstawie art. 50a, który ma co najmniej 5 lat:

- 1) pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, albo
- 2) pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1 pkt 4 i 5, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na odkrywcę w kopalniach siarki i węgla brunatnego oraz w kopalniach otworowych siarki, wiek emerytalny, o którym mowa w art. 27 pkt 1, obniża się o 6 miesięcy za każdy rok takiej pracy, nie więcej jednak niż o 15 lat.

Ubezpieczony J. K. urodził się (...) i złożył wniosek o emeryturę w dniu 21 listopada 2012r. Posiada on przyznane prawo do emerytury górniczej z tytułu osiągnięcia wieku 50 lat.

Ubezpieczony w toku postępowania domagał się ustalenia prawa do emerytury w związku z ukończeniem 60 roku życia.

Na wstępie rozważań wskazać trzeba, że poprzednie uprawnienia do emerytury górniczej w 2003r. ubezpieczony uzyskał na podstawie przepisów cytowanej wyżej ustawy z 17 grudnia 1998r., ale w brzmieniu obowiązującym do grudnia 2006 roku. Przepisy te stanowiły, że przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej, do okresu pracy górniczej uwzględnia się okresy zaliczalne wymienione w art. 38 ustawy, czyli między innymi okresy pobierania zasiłków chorobowych.

Nowe zasady dotyczące emerytur górniczych obowiązujące od 1 stycznia 2007r. stały się bardziej rygorystyczne, gdyż uchylony został m. in. opisany art. 38. Oznacza to, że przy przyznawaniu emerytur górniczych po 1 stycznia 2007r., z wyjątkiem osób, które do dnia 31 grudnia 2007r. spełniły warunki do tego świadczenia wg starych zasad, do stażu pracy górniczej nie można uwzględniać okresów pobierania zasiłków chorobowych oraz okresów odbywania służby wojskowej.

Ponieważ wnioski ubezpieczonego o przyznanie kolejnej emerytury górniczej pochodziły z 18 października 2011r. i z 21 listopada 2012r., organ rentowy przy ich rozpoznaniu prawidłowo zastosował przepisy prawne w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2007r.

Wyeliminowanie zgodnie z tymi przepisami, z ustalonego wcześniej stażu pracy górniczej odwołującego, okresów pobierania zasiłków chorobowych oraz okresów odbywania służby wojskowej spowodowało, że staż ten zmniejszył się w stosunku do wcześniej przyjętego i wynosi 22 lata i 10 miesięcy. Był zatem krótszy od wymaganego w art. 50 a ust. 1 okresu 25 lat pracy górniczej i równorzędnej, co nie pozwalało na przyznanie ubezpieczonemu prawa do nowej emerytury górniczej, na podstawie innych przesłanek od zastosowanych wcześniej w 2003 roku.

W tym miejscu należy podkreślić, że prawidłowość ustaleń organu rentowego odnośnie prawa do nowej emerytury górniczej podlegała już kontroli Sądu, który wyrokiem z dnia 20 grudnia 2011r., sygn. akt VIII U 2153/11 oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 3 listopada 2011r. ustalając, że ubezpieczony nie spełnia wszystkich przesłanek niezbędnych do przyznania mu prawa do emerytury górniczej określonej w art. 50a, ust. 1, a zatem nie może być również na nowo ustalona jego wysokość, w sposób określony w art. 53, ust. 4, w zw. z ust. 3 ustawy.

Nadto Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia z dnia 25 października 2012r., sygn. akt III AUa 339/12 podzielił ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego w Gliwicach jak i wyciągnięte z nich wnioski.

Ponieważ ubezpieczony do wniosku z dnia 21 listopada 2012r. nie dołączył żadnych nowych dowodów w sprawie, należy uznać, że zaskarżona decyzja z dnia 3 stycznia 2013r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmawiająca J. K. ponownego ustalenia prawa do emerytury górniczej jest zasadna.

Dodatkowo w toku postępowania ustalono, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek do przyznania prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), ponieważ na dzień 1 stycznia 1999r. tj. dzień wejścia w życie powołanej ustawy, udowodnił jedynie 12 lat, 1 miesiąc i 27 dni pracy w warunkach szczególnych, zamiast wymaganych 15 lat takiej pracy, co zostało stwierdzone prawomocną decyzją organu rentowego z dnia 16 lipca 2012r.

Nadto odwołujący nie spełnia warunków do przyznania prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 w związku z art. 39 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), ponieważ ma już ustalone prawo do emerytury górniczej.

Stosownie do przepisu art. 53 ust. 3 omawianej ustawy emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury.

Zgodnie z ust. 4 przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Natomiast ust. 5 tego przepisu stanowi, że przepisy ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio, jeżeli podstawę wymiaru emerytury stanowi podstawa wymiaru emerytury przyjętej do obliczenia świadczenia przedemerytalnego.

Tym samym ubezpieczony by uzyskać prawo do wyliczenia wysokości świadczenia, zgodnie ze swoim wnioskiem, winien w pierwszej kolejności spełniać warunki do przyznania prawa do emerytury na innej podstawie prawnej, niż dotychczas przyznane świadczenia.

Przeliczenie określone w art. 53 ust. 4 w związku z ust. 3 ustawy dotyczy bowiem tylko sytuacji, gdy ubezpieczony pobierał wcześniej emeryturę, po czym spełnia warunki do emerytury na innej podstawie prawnej i występuje o przeliczenie emerytury w trybie art. 53 ust. 3 i 4. Powołany przepis nie znajduje zastosowania po podleganiu co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po nabyciu prawa do emerytury, bez równoczesnego spełnienia warunków ustawowych do kolejnej emerytury. Wynika to

jednoznacznie z odwołania się przez art. 53 ust. 3, a co za tym idzie także ust. 4, do sytuacji, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy.

Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 14 marca 2013r. w sprawie III AUa 88/13 (LEX nr 1289790), gdzie wskazano, że „Możliwość uwzględnienia nowej kwoty bazowej do tzw. "części socjalnej" świadczenia istnieje tylko wówczas gdy po nabyciu prawa do świadczenia zainteresowany podlega przez okres co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu. Zwrot "po nabyciu prawa do świadczenia" nie oznacza każdego dowolnie wybranego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu, ale tylko okresu przypadającego pomiędzy nabyciem prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym a nabyciem prawa do emerytury w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Przepis art. 53 ust. 4 u.e.r.f.u.s. nie stanowi samoistnej podstawy do obliczenia wysokości emerytury, ale jest związany z ustaleniem prawa do świadczenia. Tylko zatem przy ustalaniu prawa do emerytury (kolejnej) jest możliwe zastosowanie tego przepisu.” Identyczny pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 27 marca 2013r. w sprawie III AUa 1331/12 (LEX nr 1298940).

Wypada także zauważyć i to, że odwołujący nie spełnia również warunków do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110, zgodnie z którym wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130 %.

Z wyliczeń ZUS wynika bowiem, że (...) obliczony w oparciu o zarobki przypadające w części po przyznaniu prawa do emerytury, zarówno z 10 kolejnych lat kalendarzowych z okresu 20 lat poprzedzającego rok wniosku o przeliczenie jak i z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu ubezpieczenia jest niższy od dotychczasowego, tj. 179,67 %.

Reasumując w ocenie Sądu, ubezpieczony nie spełnia wszystkich przesłanek niezbędnych do przyznania mu prawa do emerytury na innej podstawie prawnej. Skoro zatem nie może mu być przyznane nowe świadczenie, nie może być również na nowo ustalona jego wysokość, w sposób określony w art. 53 ust. 4 w zw. z ust. 3 tej ustawy. Nadto odwołujący nie spełnia warunków do przeliczenia podstawy wymiaru jego świadczenia zgodnie z art. 110 tej ustawy.

Biorąc wszystkie powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

(-) SSO Mariola Szmajduch